

Sydämeni talvi

Talvella lauluja tehdä ei,
talvella tehdään työtä,
talvella tuvassa istutaan,
iltoja pitkiä iloitaan,
talvella paljon on yötä.

Talvella talossa kiirettä ei,
talvell' on pitkät puhteet,
talvella hiljaa haastellaan,
lauluja vanhoja lauletaan,
kuulu ei isännän nuhteet.

Huurtehessa on honkapuut,
hyhteessä ikkunalaudat.
Ihmiset takkahan tuijottaa,
hiljaa hiiliä liikuttaa –
liikkuvi muistojen haudat.

Talvella murheita muisteta ei,
talvella paljon on lunta,
muistoja kauniita katsellaan,
riemuja vanhoja riemuitaan,
nähdähän kesästä unta.

Varpuset jäätyvät oksillaan,
paksu on hanki maassa,
ihmiset kulkee ja askaroi –
mielessä lintujen laulut soi,
kellojen kilke haassa.

Sisällä siintävi taivas sees,
kukkivat kummut ja kedot,
laulavi leivot ja linnut muut –
ulkona huojuvat honkapuut,
ulvovat metsien pedot.

Kuollut on usko ja rakkaus,
jäässä on ruusurukat.
Mutta kun illalla ikkunaan
loistavi kuu tahi tähti vaan,
kauniit on hallankin kukat.

Suru on siltoja siskojen,
sääli on hallan kukka.
Talvella toistansa säälitään,
itseään sekä ystäviään:
Ystävä, ystävä rukka!

Voi sinun hullua sydäntäs,
voi sinun hullua päätäs,
tiedä en, kump' oli hullumpi,
hullut ne vaan oli kummatki,
tarvis ol' talven jäätäs.

Tahdoitko toivoja toteuttaa,
näitkö sä onnesta unta?
Hangessa toivojen hauta lie.
Kaikilla meillä on yksi tie.
Talvella paljon on lunta.

*Eino Leino, Hiihtäjän virsiä
1900*